

Statstilskud til FN-forbundet er en uskik, idet hvis der ikke findes en tilstrækkelig folkelig opbakning til FN-forbundet, således at dette kan finansieres udelukkende ved hjælp af frivillige bidrag, så kan det aldrig være folketingets opgave at støtte et sådant forbund.

Til nr. 1133

Det udenrigspolitiske institut er en legeplads for verdensfjerne teoretikere. Det kan aldrig være en statsopgave at give tilskud til denne form for legeplads. Institutet skal omgående nedlægges.

Til nr. 1134

Det gavner danske interesser bedre at lade erhvervslivet beholde sine egne penge og så selv tilrettelægge anvendelsen af deres reklamekroner.

I øvrigt forekommer det jo noget latterligt, hvis et ministerium skulle kunne arrangere propaganda for dette beløb, på en måde så det havde nogen som helst værdi.

Til nr. 1135

Det tilkommer ikke den danske stat at yde tilskud til bestemte virksomheders økonomiske, tekniske og industrielle samarbejdsaftaler. Hvis bestemte virksomheder ønsker at drage fordele af statens eventuelle ekspertbistand, bør disse virksomheder selvfølgelig betale kostprisen herfor.

I øvrigt henvises til adskillige artikler i FREMSKRIDT (for eksempel 1978-20 side 6, 1979-2 side 5, 6 side 10, 10 side 8, 14 side 2 og 17 side 14) samt til følgende betragtninger citeret fra Finanstidendes forsideleder den 23. november 1979:

»Socialdemokratiets filosofi går ud på, at politikere og embedsmænd på centralt hold kan udpege, hvilke bestemte indsatser, som lige netop vil fremme industriens udvikling bedst muligt. På disse punkter skal det offentlige give støtte.

Alt tyder på, at denne erhvervspolitiske og økonomiske filosofi er forfejlet. Først og fremmest fordi politikere og embedsmænd ikke er i besiddelse af tilstrækkelig viden og indsigt til at dirigere erhvervsudviklingen i den ønskelige retning. Ser man for eksempel på, hvilke industrivirksomheder, der har været større succeser her i landet i de seneste 10-20 år, må man nok erkende, at det kun i ganske få tilfælde var den slags virksomheder, som centrale myndigheder ville have ønsket at satse på.

Dertil kommer, at politikere og embedsmænd i praksis slet ikke er egnede til at træffe den slags beslutninger, fordi de meget nemt vil komme under politisk eller organisationsmæssigt pres. At redde allerede eksisterende arbejdspladser vil således være et ønske fra truede grupper, som man vil få meget svært ved at sætte sig ud over. Imidlertid er det givet, at en sådan politik vil have negative konsekvenser for effektiviteten i erhvervslivet på blot lidt længere sigt.

Der kan ikke være tvivl om, at det markedsøkonomiske system er klart overlegent i forhold til politikere og embedsmænd – og fagforeninger – med hensyn til evne til at styre erhvervsudviklingen, fremme eksporten og skaffe øget beskæftigelse. Igennem dette system belønnes de rigtige initiativer, og de andre straffes økonomisk, hvorved de bedst mulige incitament er til den ønskelige industri- og erhvervsudvikling tilvejebringes. Når markedsøkonomien i de senere år ikke har kunnet give tilstrækkelige resultater i form af valutaintjening og beskæftigelse, er årsagen da også så godt som udelukkende at finde i en helt utilstrækkelig generel økonomisk politik, et oppustet omkostningsniveau samt i politiske indgreb, som har ledet ressourcerne bort fra det private erhvervsliv.

I stedet for at spekulere på gennemførelsen af alle mulige selektive foranstaltninger – der kun skaber øget beskæftigelse til administration og politikere – burde regeringen derfor beflitte sig på at gøre den generelle baggrund for erhvervslivet og industrien bedst mulig.«

Til nr. 1136